

A NÉMET BÉKE

Irta: Pálics Miklós

A nemzetközi politikai élet legfontosabb kérdése a jelen pillanatban Németország, a német békeszerződés.

Mi lesz Németországgal? Ezt kérdeik a német dolgozók és ezt kérdezik a fasiszták háborújának áldozatává lett népek.

Meg kell akadályozni a német támadó szellem felélesztését, a német hadigépezet újjáépítését! Ezt követeli azoknak az emléke, akik a hitleri imperialista erőszak elleni harcban életüket áldozták, ezt követelik az életbenmaradottak, akik építik, amit a fasiszta rablók leromboltak, akik *építik jobb életüket és békét akarnak* — a Szovjet Szövetség és a népi demokratikus országok, ezt a követelést fejezte ki a kilenc külügyminiszter varsói értekezlete és ehhez csatlakoznak a többek Francia- és Olaszország, Anglia, Belgium, Hollandia, Amerika — a világ dolgozói is. Ellentétben a többek országok uralkodó köreiből, amelyek nagyobb profitra vágyanak, nem akarnak lemondani a zsíros hadinyereségekről és mindenekelőtt reszketnek népük feleszmélésétől, magáralálásától.

Két világháború indult el eddig Németországból. Németország szomszédnépei — és nemcsak szomszédnépei — két ízben ismerték meg a német megszállókat. *Elég volt!*

Ezért áll ma a német béke, Németország demokratizálásának, demilitarizálásának és náciitlanításának kérdése a nemzetközi élet *homlokterében*. Ezért függ ma össze a nemzetközi politikai élet minden megnyilvánulása a német kérdés rendezésének *mikéntjével*.

Mi szavazolhatja, hogy nem újul meg ismét a német támadás?

A német, angol és a többi u. n. jobboldali szociáldemokraták, egykori profitaik legalább egy részének biztosítását az amerikai fegyverektől remélő német nagytőkék, az u. n. nyugati sajtó és a nyugati kormánykörök azt hirdetik, hogy ez a kérdés végtelenül egyszerű. A német nép túlnyomó többsége — mondják — békeszerető és 1914-ben csak II. Vilmos, 1939-ben pedig csak Hitler kalandvágya és hatalomhajtásza sodorta a háborúba. A két vesztett háború alapos lecke volt és most nem kell mást tenni, mint leszerelni a hadsereget és világnézetileg »átnevelni« a németeket. Ezzel minden megoldást nyer és a világ egyszerűsáimdenkorra megszabadul a német imperializmus lidőrenyomásától.

Igy tüntetik fel a kérdést és annak megoldását azok, akiknek érdekük a dolgozó emberiség tudatának elködösítése. Azok, akiknek érdekük úgy beállítani a dolgok menetét, hogy azok alakulása egyik vagy másik államférfiú ióságától vagy gonoszságától, harcvágytától vagy békeszeretetétől függ. Azok, akik azt mondják, hogy kizárólag Hitler oka a háborúnak és ha történetesen nem ő lett volna 1939-ben Németország élén, hanem valamelyik másik politikus, mondjuk a mostanában annyit emlegetett Brüning, nem került volna sor a második világháborúra.

Valóban így van ez? Természetesen nem. A német agresszió nem volt egyetlen ember vagy egy k's csoport műve, nem volt véletlen — mint ahogy

a történelemben nincsenek véletlenek. Hitlert és gonosztevő bandáját — jól tudjuk — a német fináncmágnások állították Németország élére és tudjuk, hogy ezek mögött társult nemzetközi — főképp amerikai — monopolisták állottak, és tudjuk azt is, hogy a német monopolok egybeforrtak ezekkel a monopolokkal és ennek folytán nagy befolyással rendelkeztek az angol és amerikai gazdasági és politikai életben.

A német imperializmus különös vadságát és mohóságát, amely a többi imperialista államokét felülmúlta, Varga Jenő azzal magyarázza, hogy az az adott történelmi fejlődésben gyökerezik. Egyrészt a német tőkés fejlődés később vette kezdetét, másrészt a monopolista elemek különös erővel fejlődtek. Ezt éppen a többi fejlettebb tőkés államokkal való verseny váltotta ki. Mindehhez hozzá kell adnunk a hagyományos porosz katonai szellemet, amelyet a hűbéri nagybirtok termelt ki.

Ha valamely jelenség megismétlődését kikerülni akarjuk, valamit megszüntetni akarunk, alapos munkát csak akkor végezhetünk, ha megsemmisítjük a kiváltó okokat, a jelenség gazdasági és társadalmi talaját és csak ezután látogatunk hozzá — a siker reményében — az örökség átalakításához.

Amíg a német nehézipar tőkés kezében van, amíg Németországban a nagytőke és nagybirtok uralkodik, addig ez a talaj — Lenin szavaival élve — napról-napra, óráról-órára mind szélesebb alapon kitermeli a világ eddig legvadabbnak és legmohóbbnak ismert imperializmusát és a német nép sorai-
ban ennek az imperializmusnak a hagyományosan engedelmes és fegyelmezett hadseregét. Ehhez még hozzá kell fűznünk, hogy az imperializmus a világháborúk melegágya és a közélet mind nagyobb méretű militarizálása ugyanolyan szükségszerű velejárója a tőkés rend végső fejlődési szakaszának, mint a tőkésérvénytelenség, a harc a világ újrafelosztásáért a nemzetközi monopolok és az őket képviselő nagyhatalmak között.

«A militarizmus áthatja az egész közéletet. Az imperializmus a nagyhatalmak elkéseredett harca a világ felosztásáért és újbóli felosztásáért. És ennek az egész világ militarizálásához kell vezetnie.» (Lenin: Összes művei XIX. kötet, 328 old. oroszul).

A második világháború hadviselő nagyhatalmainak háborús céljaiból ered a német béke megalkotásában követett irányvonaluk és a megszállási övezetekben vezetett politikájuk.

Az amerikai monopolisták terjeszkedni akartak, megszabadulni vetélytársuktól, ma ismét terjeszkedni akarnak és új háborúra készülnek. Az imperializmus természete, hogy állandóan újabb területek — piacok és nyersanyag források — meghódítására törekszik, miközben célja nemcsak a maga gazdagságának gyarapítása, hanem a versenytársak uralmi helyzetének gyengítése, aláítása is.

Németország az amerikai nagytőkések számításában többféle tényezőként szerepel. Elsősorban gazdaságilag akarják felhasználni európai helyzetük erősítésére a többi tőkés államokkal szemben. Másodszor katonai tervvel terület és ugródeszka, végül — de nem utolsósorban — az a szándékuk, hogy a német népet zsoldosként felhasználják a Szovjet Szövetség és a demokratikus népek elleni háborúban. Mindez a béke és nemzetközi biztonság ellen irányul és a megvalósítás eszközei csakis erőszakosak lehetnek.

A demokratikus államok élükön a Szovjet Szövetséggel a fasizmus ellen harcoltak a felszabadulásért és ma békét akarnak, mert építeni akarnak és nem rombolni, és ehhez elsősorban béke szükséges. Békét akarnak, mert minc-
senek hódító szándékaik. Békét akarnak, mert az imperialista lánc kettészakításából születtek, abban a harcban, amely a hódítók ellen a békéért folyt. Ennek ékesen beszélő bizonyítéka a Szovjet Szövetség nemzetközi politikája,

amely minden körülmények között a békéért — *az építés, a demokrácia békéjéért* — harcolt. Ennek a politikának eszközei csak a nemzetek együttműködésén alapulhatnak, csakis békés évek lehetnek.

És ezért látjuk a két ellentétes képet Németország szovjet és imperialista megszállási övezetében.

A szovjet övezetben végbement a nagyüzemek és bankok államosítása és ezzel *megszűnt a nagytőke befolyása* a közéletre. Ezzel párhuzamosan leszerelték, ill. megsemmisítették a hadiüzemeket és ezzel *megsemmisítették a német imperializmus fegyverkezésének közvetlen műszaki alapját*. Végül végrehajtották a földosztást és ezzel *megsemmisült a porosz katonai szellem gazdasági alapja* — a földesúri nagybirtok. Ez Németország demokratizálásának egyedüli biztos útja és alapja. Csakis az ilyen Németországban nem jöhet olyan kormány hatalomra, amely a monopolistákat és a hűbéri nagybirtokokat szolgálja és csakis ilyen körülmények között hajtható végre a német nép demokratikus átnevelése. Mert *»nem az emberek tudata határozza meg létüket, hanem megfordítva: társadalmi létük határozza meg tudatukat.«* (Marx).

Az imperialista megszállási övezetekben mindennek nyomát se találjuk. A gyárak és bankok *megmaradtak magánkézen*. Az egyedüli változás csak az, hogy az amerikai tőke mindenütt parancsnokló helyre került. *A háborús célokat szolgáló üzemek tovább dolgoznak*. (A ludwigshafeni robbanás intő figyelmeztetés volt). A *földreform* csak *ígéret* maradt. Végrehajtható-e ilyen körülmények között Németország demokratizálása? Hihető-e jőzen ésszel, hogy amíg a német gazdasági élet élén olyanok állanak, mint *Hugenberg* — Hitler első gazdasági minisztere, a »Vereingigte Stahlwerke« koncern elnöke — *ma az újjáépülő acélipar egyik vezetője*, továbbá Abs, — Hitler idején a Német Nemzeti Bank elnöke — *ma az angol övezet legfőbb pénzügyi tanácsnoka*; *Dr. Pensgens* — a nemzetközi acéltröszt egyik alapítója, Hitler »Hadiipari Hivatalának vezetője — *ma az angol övezet katonai közigazgatásának gazdasági osztályát vezeti*; *Dr. Rasch* — a német acélsó-tröszt igazgatója — *ma Bizonia egyik gazdasági minisztere*; *Pferdemenges* — Németország leggazdagabb embere, Hitler bankárja — *ma Bizonia gazdasági tanácsának tagja* és még sok száz volt nagyтökés, akik Hitlert hatalomra segítették és hatalmon tartották. Ezek a volt náci és a pángermanizmus apostolai ma az angol-amerikai katonai kormányzat árnyékában újra régi mesterségüket űzik.

Az ilyen politika természetesen egyrészt kizárja Németország nyugati övezeteinek demokratizálását, másrészt az *új agresszió* veszedelmét táplálja.

Ismernünk kell a dolgok hátterét, a mozgató és tápláló erőket, hogy megérthessük azt, hogy ha ma az imperialisták Németországnól tárgyalnak, mindannyiunk legnagyobb kincse — *a béke* — forog kockán, mert csak így tudjuk megérteni és értékelni: a Szovjet Szövetség álláspontját ebben a kérdésben és a németországi szovjet megszálló hatóságok legutóbbi időben fogantatott intézkedéseit.

A tőkés kormányok minden tudományának egy nevezője van — az *erőszak*. Ma már világos mindenki előtt, hogy a nyugati hatalmak nem akarnak határt szabni Németország katonai megszállásának, mert tudják, hogy erőik kivonása után nem lenne kétséges az általuk sanyargatott német dolgozók döntése, amely megfosztaná őket a Nyugatnémetország feletti uralomtól és módot adna a német népnak, hogy szomszédai példáját követve végleg lerázza magáról az imperialista jármót.

De a német kérdés többre is figyelmeztet.

A két világháború közötti események azt tanúsítják, hogy a támadó feletti győzelem és a tartós béke biztosításának alapvető feltétele a világ demokratikus erőinek állhatatos harca az imperialista reakció és a háborús

gyújtogatók ellen. A német kérdés nem egy földrajzi terület ilyen vagy olyan módon való berendezésének kérdése. Nem csak — és a világ dolgozói számára egyáltalán nem — arról van szó, hogy Németország milyen háborús kártérítést fizet — bár ez a kérdés is fontos. A *világbékéről* van szó! A demokratikus Németország, ahol leszámoltak a háborús bűnösökkel és megsemmisítették a terjeszkedési politikát szító finánc-tőke gazdasági állásait, ahol végbement a földreform, ez a Németország fontos pillére lehet az európai és nemzetközi békének, erős és hasznos tagja a béke táborának. Míg az a Németország, amelynek körvonalait a nyugati övezetekben látjuk kialakulni, ellensége mindenekelőtt a német néppel, ellenségei szomszédainak és mind földrajzi helyzeténél, mind gazdasági erejénél fogva melegegya az imperialista politika eszközeinek és állandó fenyegetése a békének.

Ezért kíséri szorgos figyelemmel a világ demokratikus közvéleménye a Németországgal kapcsolatos fejleményeket. Ezért örültünk 1946 decemberében, amikor Moszkvában a nagyhatalmak megegyeztek a német békeszerződés elkeszítésének körvonalait a nyugatnálanságban. Ezért okozott nyugtalanságot, hogy az imperialisták félbeszakították 1947 decemberben a londoni külügyminiszeri értekezletet és nyugtalanított mindaz, ami ezt részükről követte. (*Bizonia megalakítása, előkészületek egy nyugatnémet kormány megalakítására, külön alkotmányra, Németország feldarabolásának becikkelyezésére, nyugatnémet márka bevezetésére, stb.*)

Ma már maguk az imperialisták is belátták, hogy erőszakos politikájuk nem vezetett eredményre.

Ez a politika rossz volt, mért népellenes célokat követett, rossz volt az alapja és ezért ingadozott és sem fondorlataikat, sem gyengeségüket nem tudták álcázni.

Az imperialisták, mint ismeretes, a londoni értekezlet félbeszakítása után fokozott erővel hozzáálltak a külön Nyugatnémetország megteremtéséhez. Hogy még mélyebbé tegyék a szakadékokat a szovjet és az imperialista megszállási övezetek között és egyúttal zavart keltsenek a szovjet övezetben, békereformot hajtottak végre. Ez elégedetlenséget keltett és ellenállást váltott ki a német dolgozók sorában. Erre külön fegyveres alakulatok szervezésével feleltek. Mint mondták »az *üzemek belső rendjének biztosítása érdekében*«. Ezek emberanyagát a volt SS legények között verbuválták. Hogy intézkedéseiknek némileg törvényes látszatot adjanak egy u. n. »megszállási szabályzat«-ot hoztak, amely minden tényleges hatalmat a katonai kormányzó kezébe helyez. Ez a szabályzat tényleges gyarmati állapotokat honosítana meg és egyes — egyébként kétségbevonhatatlan — angol-amerikai barát német politikusok is tiltakoztak ellene, Schumacherrel, a német jobboldali szociáldemokraták vezetőjével, Hitler egykori fizetett ügynökével ellentétben, aki mindenre áldását adta. Azután kifört a berlini válság. Az imperialista sajtó *nyíltan háborúval fenyegetőzött*, az amerikai szoldateszka nap mint nap *újabb kihívásokhoz tolyamodott*. Azt remélték, hogy a szovjet kormány elveszti idegeit, biztos ítélőképességét, megijed a fenyegetésektől és rááll egy általuk tervezett, aljas imperialista alkunya. Az egész világ csodálta a Szovjet Szövetség magabiztos nyugalmit és icsodálta hidegvérű, bölcs intézkedéseit, amelyekkel újtja állja a nyugati övezetekben uralkodó gazdasági zürzavar betörésének.

Az imperialisták erőszakos fenyegetései nem vezettek eredményre. Bebizonyult, hogy a szovjet emberek erős idegzetűek és jobban ismerik a helyzetet és a fejlődés törvényeit az imperialistáknál. Bebizonyult, hogy a tökéletes országok tömegei — akiket uralk rendszerint számításon kívül felejtnek — elvetik az erőszakot, mint a nemzetközi kérdések megoldásának eszközt és ma-

gukénak vallják. Sztalin bölcs politikáját, amelynek mindenkori célja a béke és alapja a dolgozók akarata.

1943 november 6-án Sztalin a következőképp határozta meg a háború utáni európai politika céljait:

»Feladatunk az, hogy szövetségeseinkkel együtt:... Európában olyan rendet teremtsünk, amely Németország részéről minden újabb agresszió lehetőségét teljesen kizárja; a németek által elpusztított gazdaság és kultúra helyreállítása céljából az európai népek kölcsönös bizalom és kölcsönös segítségén alapuló, tartós gazdasági, politikai és kulturális együttműködését megteremtsük.« (Sztalin: A Szovjet Szövetség nagy honvédelmi háborújáról, 154 old. Szikra kiadás, 1945).

A Szovjet Szövetség nem tért le egy jótányit sem erről az utról. Az amerikai uralkodó körök által indított »hideg háború«-ban Sztalin, Sztalin lángelméje és kitartása győzött. Másrészt az amerikai tömegek egyre inkább látják, hogy vezetőik eltértek a roosevelti politikától és egyre inkább érzik, hogy ez új vérontást készít elő. Ez a »hangulat változás« veszedelmes a monopolistákra nézve a közelgő elmökválásokkal kapcsolatban, mert azok most már nem csak a hagyományos két párt »küzd« egymással, hanem Wallace pártja is részvesz. Az egész világon erősödött a tömegek küzdelme és az imperializmus tömegalapja összefűz szűkült.

Mindezen körülmények — de elsősorban — a Szovjet Szövetség és a demokratikus országok ereje kényszerítette őket arra, amiről előbb hallani sem akartak — hogy elmenjenek Moszkvába tárgyalni. Még nem tudjuk, hogy ezek a tárgyalások milyen eredménnyel végződnek. De a tény, hogy az imperialisták kénytelenek voltak *kopogni* a tavaly oly nagy dérral becsapott ajtón, ez a tény a Szovjet Szövetség, a demokratikus országok és a világ demokratikus erőinek hatalmas és nagyjelentőségű győzelme a háborús uszítók felett. Ismételten bebizonyult, hogy igenis lehet visszavonulásra kényszeríteni az imperialistákat.

»A béke pártján álló erők annyira jelentősek és hatalmasak, hogy ha ezek az erők a béke védelmében szilárdak és kemények lesznek, ha állhatatosak és hajthatatlanok maradnak, akkor a támadók tervei teljes kudarcot vallanak.« (A kilenc kommunista párt nyilatkozata a nemzetközi helyzetről).

Mondottuk, ma még keveset tudunk a tárgyalásokról. Egy azonban bizonyos: a Szovjet Szövetség részvétele biztosíték a világ dolgozói számára, hogy nem kerülhet sor kúpekedésre a béke ügyével!

A béke táborának ellentámadása ezen a fronton is minden körülmények között győzedelmeskedik, mert a béke erői hatalmasak és mert Sztalin áll azok élén, Sztalin, aki mindenképp tisztábban látja mindig a nemzetközi helyzetet és ezért diadalmaskodik minden csatájában és mindenkor biztosan vezet a világ dolgozóinak küzdelmét a kitűzött célok megvalósítása felé.

»Az imperializmus a tőkés rendszer fejlődésének olyan szakasza, amelyet a monopolok és a fináncitőke uralma, a tőke kivétel elsőbbsége az árukivétel felett, a világ felosztása a nemzetközi tőkés monopolok között és a legnagyobb tőkés államoknak a világ új területi felosztásáért vívott egymásközi harca jellemez.« (A JKP programja)